

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

19 august 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2020, declarat de inculpatul

Crețu Dumitru XXXXX, născut la XXXXX, originar și locuitor al s. XXXXX, r-nul XXXXX cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 04.01.2016 - 27.12.2019,
instanța de apel: 21.01.2020 - 19.02.2020,
instanța de recurs: 16.06.2020 - 19.08.2020.*

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei din 30 decembrie 2019, Crețu Dumitru a fost condamnat în baza art. 174 alin. (1) Cod penal la 3 ani închisoare.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei i-a fost suspendată condiționat, pentru o perioadă de probațiune de 1 an.

De la Crețu Dumitru s-a încasat în beneficiul statului cheltuielilor judiciare în mărime de 1862 lei.

2. Instanța de fond a constatat că, *potrivit rechizitoriului*, inculpatul Crețu D. în una din zilele lunii iulie 2014, aflându-se în spatele școlii din sat. XXXXX, r-nul XXXXX, știind cu certitudine că minora XXXXX XXXXX, a.n. XXXXX, nu are împlinită vârsta de 16 ani, intenționat a săvârșit cu ea un raport sexual benevol.

Tot el, în iarna anilor 2014-2015, într-o zi nestabilită de organul de urmărire penală, aflându-se lângă punctul medical din sat. XXXXX, r-nul XXXXX, știind cu certitudine că minora XXXXX XXXXX, a.n. XXXXX, nu are împlinită vârsta de 16 ani, intenționat a săvârșit repetat cu ea un raport sexual benevol.

Astfel, a comis infracțiunea prevăzută de art. 174 alin. (1) Cod penal, adică raportul sexual altul decât violul, comis asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani.

La 20.03.2019, procurorul în Procuratura Orhei a înaintat ordonanța privind modificarea acuzației în ședința de judecată în sensul agravării ei, prin care a dispus a înainta inculpatului o nouă învinuire, în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (2) lit. b) Cod penal, ca violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică și psihică a persoanei, cu bună știință asupra unui minor.

Potrivit noii învinuiri, inculpatul Crețu D., în seara unei zile din luna iulie 2014, data și ora nestabilită de organul de urmărire penală, aflându-se în apropierea gimnaziului din sat. XXXXX, r-nul XXXXX, urmărind scopul satisfacerii necesității sexuale cu XXXXX XXXXX, despre care cunoștea cu certitudine că este minoră, fapt datorat discuțiilor purtate cu ea și cunoașterii anterioare a victimei, dându-și seama de acțiunile sale prejudiciabile, prevăzând urmările lor și dorindu-le în mod conștient, a ademenit-o pe minora XXXXX XXXXX, a.n. XXXXX, în spatele gimnaziului din sat, unde pentru atingerea scopului urmărit a aplicat față de ea constrângerea fizică, manifestată prin imobilizarea mâinilor și picioarelor, care au avut ca obiectiv înfrângerea împotrivirii fizice și rezistenței psihice a acesteia la raportul sexual, în același timp, profitând de superioritatea sa fizică, forțat a dezbrăcat-o de pantaloni și lenjeria de corp, după care contrar voinței minore XXXXX XXXXX, a întreținut cu ea un raport sexual.

Instanța a reținut că, în motivarea ordonanței, procurorul a invocat că, învinuirea anterior imputată lui Crețu D. urmează a fi agravată, stabilindu-se cu certitudine că inculpatul a săvârșit o infracțiune mai gravă decât cea incriminată la faza urmăririi penale, fiind necesar de modificat învinuirea înaintată inculpatului în sensul agravării ei.

Reieșind din prevederile art. 326 Cod de procedură penală, în cadrul judecării cauzei în primă instanță, acuzatorul de stat este în drept să modifice, prin ordonanță, învinuirea adusă inculpatului în cadrul urmăririi penale în sensul agravării ei dacă probele cercetate în ședința de judecată, dovedesc incontestabil că inculpatul a săvârșit o infracțiune mai gravă decât cea incriminată anterior. Procurorul trebuie să emită în acest sens o ordonanță, care este apreciată de instanța de judecată, iar instanța are obligația de a accepta ordonanța numai în cazul prezentării probelor incontestabile.

Astfel, prin prisma art. 326 Cod de procedură penală, instanța de judecată poate respinge ordonanța privind modificarea acuzației în ședința de judecată în sensul agravării ei, dacă ordonanța procurorului este neîntemeiată și neprobată.

La caz, procurorul nu a indicat în ordonanțata privind modificarea acuzației în ședința de judecată în sensul agravării ei, motivele pe care se întemeiază modificarea acuzației în senul agravării ei și care probe cercetate în ședința de judecată dovedesc incontestabil că inculpatul a săvârșit o infracțiune mai gravă.

În contextul celor indicate supra, instanța v-a respinge ca fiind neîntemeiată ordonanța procurorului privind modificarea acuzației în ședința de judecată în sensul agravării ei.

În speță, este reținută următoarea situație de fapt: Crețu D., în una din zilele lunii iulie 2014, data și ora nestabilită de organul de urmărire penală, aflându-se în spatele școlii din sat. XXXXX, r-nul XXXXX, știind cu certitudine că minora XXXXX XXXXX, a.n. XXXXX, nu are împlinită vârsta de 16 ani, intenționat a săvârșit cu ea un raport sexual benevol.

Tot el, în iarna anilor 2014-2015, într-o zi nestabilă de organul de urmărire penală, aflându-se lângă punctul medical din sat. XXXXX, r-nul XXXXX, știind cu certitudine că minoră XXXXX XXXXX, a.n.XXXXX, nu are împlinită vârsta de 16 ani, intenționat a săvârșit repetat cu ea un raport sexual benevol.

Astfel, acțiunile inculpatului întrunesc semnele constitutive ale componentei de infracțiune stabilite la art. 174 alin. (1) Cod penal, calificându-se ca raport sexual, altul decât violul, comis asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani.

Partea vătămată, în ședința de judecată a declarat că a opus rezistență și nu a dorit să întrețină raport sexual cu Crețu D. Fiind audiată la urmărirea penală, la data de 14.05.2015, a declarat că Crețu D. a dus-o în brațe până în spatele școlii. Ea nu a strigat și nu a făcut gălăgie. Ajungând în spațiile școlii, Crețu D. a pus-o jos, atunci a opus rezistență și îi spunea să-i dea pace. Raportul sexual a durat aproximativ 10 min., după s-a îmbrăcat repede și a mers acasă la bunici.

Fiind audiată la data de 25.08.2015, de către judecătorul de instrucție, partea vătămată minoră a declarat că Crețu D. a dus-o în brațe până în spatele școlii, a pus-o jos, a dezbrăcat-o, au făcut tot ce trebuia, apoi au venit băieții și au strigat-o. Raportul sexual a durat 5 min., după s-a îmbrăcat s-a întors în drum și a rugat bieții să o conducă acasă.

Fiind audiată suplimentat de judecătorul de instrucție la data de 21.12.2015, partea vătămată a declarat că Crețu D. a luat-o în brațe și a dus-o după școală și a dezbrăcat-o, între timp ea striga și îi spunea să-i dea pace. Raportul sexual a durat 5-10 min., după s-a îmbrăcat repede și-a ieșit în drum, era murdară de sânge.

Fiind audiată la data de 14.05.2015 și la data de 25.08.2015, partea vătămată a declarat doar despre un raport sexual, care a avut loc în luna iulie 2014, despre cel din iarna 2014-2015 a declarat fiind audiată la data de 21 decembrie 2015.

Astfel, în ședința de judecată au fost cercetate probe ce dovedesc incontestabil că acțiunile inculpatului, corect au fost încadrate în rechizitoriu în baza art. 174 alin. (1) Cod penal, iar ordonanța privind modificarea acuzării în ședința de judecată în sensul agravării ei, este neîntemeiată, ori, instanța are obligația de a accepta ordonanța numai în cazul prezentării probelor incontestabile, pe când procurorul nu a prezentat probele pe care se întemeiază învinuirea mai gravă.

În context, nerecunoașterea vinovăției de către inculpat este un mijloc de apărare și nu poate fi reținută, ori, probatoriul administrat combate în întregime afirmațiile lui și înlătură toate dubiile rezonabile referitoare la vinovăția ultimului.

Este neîntemeiată și afirmația apărătorului că inculpatul nu a comis infracțiunea incriminată, aceasta fiind în contradicție cu materialele cauzei penale.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de scopul pedepsei penale, care urmărește restabilirea echității sociale, corectarea persoanei vinovate și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni și ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

4. Procurorul în Procuratura r-lui Orhei, Vadim Machidon a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Crețu D. să fie condamnat în baza art. 171 alin. (2) lit. b) din Codul penal, la 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Apelantul a invocat că, probele administrate la faza urmăririi penale și cercetate în ședința de judecată, dincolo de aprecierea instanței demonstau incontestabil că acțiunile inculpatului Crețu D. corect au fost încadrate conform art. 171 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Ori, verdictul instanței raportat la declarațiile părții vătămate minore abținute încă la faza urmăririi penale și citite în ședința de judecată, inclusiv cele făcute în cadrul cercetării judecătorești, demonstrează aprecierea eronată a probelor prezentate de acuzare în probarea învinuirii aduse inculpatului.

Așadar, partea vătămată minoră XXXXX XXXXX la faza urmăririi penale a fost audiată în condițiile art. 110¹ Cod de procedură penală, declarând că, „îi comunica acestuia că nu dorește nimic, unde Crețu D. îi spunea ca să nu vorbească, să tacă, ultimul a dezbrăcat-o de lenjeria intimă, unde ea a opus rezistență însă acela continua. În scurt timp a pus-o jos pe pământ și s-a dezbrăcat și el de pantaloni, ținând-o de picioare cu mâinile, și ia iarăși opunea rezistență, și striga că nu dorește să întrețină relații sexuale. Ultimul s-a îmbrăcat și i-a comunicat să nu spună despre cele întâmplate la nimeni”.

Mai târziu, la aceiași fază procesuală - faza urmăririi penale, în cadrul audierii suplimentare în condițiile art. 110¹ Cod de procedură penală, partea vătămată XXXXX a declarat că: „i-a spus că dorește să se ducă acasă, însă el nu i-a dat voie. A încercat să opună rezistență însă el o ținea de mâini și și-a pus picioarele peste picioarele ei. Apoi ea și-a eliberat mâna și la lovit-p. Apoi o ținea cu mâna și a început să o dezbrace de pantaloni. Ea a încercat să opună rezistență, iar el i-a spus că nu are rost, deoarece nu v-a reuși să scape. Crețu D. a pus-o jos pe spate și s-a culcat pe dânsa. O ținea de mâini”.

La etapa cercetării judecătorești acuzarea de stat, apreciind declarațiile părții vătămate minore care au fost date citirii, a constatat că circumstanțele cauzei, imun ca minora să dea declarații în ședința de judecată viv-a-vis de modul forțat sau benevol al raportului sexual, înaintând în acest sens un demers instanței de judecată prin care s-a solicitat audierea repetată a minorei cu referire doar la anumite circumstanțe.

Demersul acuzatorului de stat a fost admis, iar în cadrul audierii repetate nemijlocit în ședința de judecată, partea vătămată minoră a declarat direct, și pentru a treia oară, că raportul sexual a avut loc cu aplicarea constrângerii fizice aplicată față de ea de către Crețu D., apunând rezistență și solicitându-i verbal s-o lase în pace.

Deja celelalte probe prezentate de acuzare - declarațiile martorului XXXXX XXXXX, XXXXX, XXXXX, raportul de expertiză medico-legală nr. XXXXX din 15.05.2015, a raportului de expertiză judiciară complexă psihiatrico-psihologică nr. XXXXX din 09.10.2019, vin a confirma declarațiile părții vătămate minore, care pe parcursul audierii la faza urmăririi penale cât și în instanța de judecată a avu o poziție clară, coerentă și suficientă pentru a reține corect încadrarea juridică a acțiunilor cet. Crețu D.

Instanța nu a reținut alte circumstanțe decât cele enunțate supra pentru a reține că raportul sexual a avut loc benevol, și nu deci cu aplicarea forței fizice. Instanța de judecată urma a da întâietate declarațiilor părții vătămate care urmau a fi coroborată cu celelalte probe indirecte la caz, și a reține adevărul pe caz.

În aceste condiții, instanța neîntemeiat a respins acuzarea modificată în instanța de judecată, explicând că procurorul nu s-a isprăvit cu 1 probele incontestabile care se impun a fi prezente în condițiile art. 326 alin. (1) Cod penal.

Modificarea învinuirii în temeiul alin. (1) art. 326 Cod de procedură penală, are loc dacă probele cercetate în ședința de judecată dovedesc incontestabil că inculpatul a

săvârșit o infracțiune mai gravă decât cea incriminată anterior, adică acțiunile acestuia întrunesc o componentă de infracțiune de o categorie mai avansată din punctul de vedere al gradului prejudiciabil, distinctă ca componentă de infracțiune de cea inițială sau poate fi aceeași componentă de infracțiune tip cu reținerea agravantelor care vor schimba categoria infracțiunii din ușoară în mai puțin gravă; din mai puțin gravă în gravă etc.).

În situația din speță, actul procedural de modificare a învinuirii (ordonanța) din 20.03.2019 a constituit o garanție în vederea exercitării dreptului la apărare al inculpatului, iar odată cu prezentarea acesteia în instanța de judecată, inculpatul a avut posibilitatea să cunoască în întregime acuzațiile ce i se aduc, inclusiv încadrarea juridică concretă și probele care stau la baza acesteia, astfel având posibilitatea reală, în cunoștință de cauză să facă declarații suplimentare și să propună noi probe.

Este inadmisibil, ca reprezentantul acuzării de stat, care descoperă în cadrul procesului penal noi circumstanțe incriminatoare, să nu poată aplica pârghiile justiției pentru calificarea corectă și echitabilă a faptelor comise de inculpat. În acest caz, s-ar încălca dreptul la un proces echitabil al părții vătămate și al societății, care acuză persoana prin intermediul acuzatorului.

Aplicabilele speței sunt prevederile pct. 7 al Hotărârii Curții constituționale nr. 5 din 17.03.2009, potrivit căruia - instanța judecătorească poate refuza demersul privind modificarea învinuirii în sensul agravării dacă probele prezentate în instanță nu sunt concludente.

În acest context, în sensul formulat în partea descriptivă a sentinței, nu este clar căror declarații le-a fost date aprecierii de către instanță atunci când a constatat că raportul sexual a avut loc, însă acesta a fost unul benevol și nu unul forțat.

În motivarea sentinței instanța nu respinge nici o parte a declarațiilor făcute de către partea vătămată atât în cadrul audierii în condiții speciale în faza urmăririi penale, cât și în cadrul audierii repetate în instanța de judecată, dar mai bine, le evidențiază prin trimiteri la rupturi din declarațiile părții vătămate, care în repetate rânduri a motivat că a fost supusă presiunii fizice de către Crețu D. la raportul sexual.

Acuzarea nu poate înțelege de ce declarațiile părții vătămate minore, în sensul formulat de ea au fost ignorate la etapa aprecierii probelor, în sentință fiind făcute niște constatări care nu se constată prin probe, și care sunt artificial motivate.

Or, declarațiile părții vătămate minore sunt coerente, depline și suficiente pentru a permite identificarea corectă în acțiunile lui Crețu D. a elementelor infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (2) lit. b) din Codul penal.

Cele relatate de partea vătămată sunt confirmate prin probe cu martori, probe scrise, expertize judiciare, procese-verbale ale acțiunilor de urmărire penală, care urmează a fi reținute de către instanța de judecată ca probe incontestabile, și care într-un final stabilesc adevărul în speță, dincolo de poziția apărării pe care au invocat-o doar verbal pe tot parcursul cercetării judecătorești, precum că Crețu D. nu ar fi violat-o pe XXXXX XXXXX

Din aceste considerente, instanța urma a reține declarațiile părții vătămate ca fiind veridice și care reflectă adevărul cazului investigat, odată ce probele cercetate în ședința de judecată, inclusiv cele ale apărării, nu formează temei de a aprecia declarațiile părții vătămate ca fiind depășite, sau care nu redau adevărul.

În continuarea ideii, este de evidențiat și concluzia raportului de expertiză judiciară complexă psihiatrico-psihologică nr. XXXXX din 09.10.2019, potrivit căreia

în cadrul examinării, la XXXXX XXXXX nu s-a depistat tendința de a exagera cele percepute sau tendință spre fantezie.

Probele cu martorii XXXXX XXXXX, XXXXX, XXXXX, sunt pertinente și utile cazului, și chiar dacă nu sunt directe, permit instanței de judecată de ași forma propria convingere asupra adevărului cazului din una din zilele lunii iulie 2014 în care a fost implicat Crețu G. Mai mult, cele relatate de către martorii XXXXX XXXXX, XXXXX, XXXXX, rețin pe etape acțiunile părții vătămate minore întreprinse imediat după ce a fost supusă violului și nu permit de a aprecia declarațiile ei ca fiind exagerate.

Acțiunile inculpatului, la etapa cercetării judecătorești prin modificarea învinuirii în sensul agravării ei, au fost corect încadrate potrivit normei penale vizate, nefiind constatate circumstanțe care ar exclude urmărirea penală sau care ar forma temei de modificare a învinuirii aduse acestuia.

Aprecieri prin coroborare a prevederilor apreciate cu circumstanțele speței examinate, demonstrează că acțiunile inculpatului Crețu D. corect urmau a fi reținute potrivit art. 171 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Instanța de fond eronat a concluzionat că față de inculpatului urmează a fi aplicată o pedeapsa sub formă de închisoare de 3 ani, cu suspendarea condiționată a acesteia pe un termen de 1 un, odată ce inculpatul a negat cu vehemență lucruri constatate și nu a restituit prejudiciul cauzat părții vătămate. În asemenea condiții, nu este clar cum a putut reține instanța de judecată că inculpatul va conștientiza rolul său negativ în societate, odată ce vădit își respinge propriile ilegalități. O astfel de abordare în cadrul cercetării judecătorești și comportament a inculpatului, nu motivează nici pe aproape aplicare față de el a unei pedepsei de 3 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a acesteia.

Ori, pedeapsa sub formă de 3 ani închisoare, cu suspendare, aplicată față de Crețu D., în nici un fel nu v-a atinge scopul pedepsei penale, deoarece comportamentul lui, atârănarea față de cauză și partea vătămată, gradul prejudiciabil al infracțiunii incriminate, impun aplicarea unei pedepse mai aspre față de inculpat.

Pe cale de consecință, soluția dată cauzei penale prin sentința pronunțată de către instanța de fond, prin neglijarea dispoziției art. 61 Cod penal, caracterizează hotărârea pronunțată ca fiind una contrară scopului Legii penale.

3.1. A declarat apel și avocatul Vasile Vîntu, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat, în baza alin. (1) pct. 1) art. 390 Cod de procedură penală - nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Apelantul a invocat că, instanța insuficient a analizat probele prezentate de către partea acuzării, nu a constatat lipsa probatoriului, direct sau indirect, care ar atrage după sine condamnarea lui Crețu D.

Așadar, la 30.12.2015, la finele urmăririi penale, lui Crețu D. i-a fost incriminată infracțiunea, prevăzută de art. 174 alin. (1) Cod penal - „raportul sexual altul de cât violul, comis asupra unei persoane despre care știa cu certitudine că nu a împlinit vârsta de 16 ani” în una din zilele lui iulie 2014 și din iarna anilor 2014-2015.

Apoi la 20.03.2019, acuzatorul de stat a emis ordonanța de modificare a învinuirii înaintată lui Crețu D. în sensul agravării ei, prin urmare i-a fost incriminată infracțiunea, prevăzută de art. 171 alin. (2) lit. b) Cod penal, pe semnele: „violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângerea fizică și psihică a persoanei, cu bună-știință asupra unui minor” pe epizodul din una din zilele lui iulie 2014.

Dar în această ordonanță lui Crețu D. nu i se incriminează epizodul din iarna anilor 2014-2015 din apropierea punctului medical.

Prin urmare, acuzatorul de stat infirmă declarațiile părții vătămate minore XXXXX XXXXX de comitere de către Crețu D. a infracțiunii în iarna anilor 2014-2015, într-o zi nestabilă de organul de urmărire penală, aflându-se lângă punctul medical din s. XXXXX, r-nul XXXXX.

Instanța nu a luat în considerație, că învinuirea se bazează pe probe administrate pe parcursul urmăririi penale cu abateri de la Codul de procedură penală.

Prima audiere a pătimatei minore XXXXX XXXXX a avut loc la 14.05.2015 (f.d. 14, 15) în prezența reprezentantului legal al pătimatei minore XXXXX XXXXX și avocatului ei, numai la 25.08.2015 și 21.12.2015 ea să fie audiată conform prevederilor art. 109 alin. (5), 110¹ - 111 Cod de procedură penală.

La fel cu abateri de la Codul de procedură penală a fost audiat și martorul minor XXXXX, care a declarat instanței că a fost audiată pe 10.07.2015 în biroul directorului liceului, și la domiciliu, cum este indicat în procesul-verbal, în lipsa părintelui și a pedagogului.

Sentința de învinuire a lui Crețu D. se bazează pe declarațiile părții vătămate re XXXXX XXXXX, care se contrazic între ele, dar cărora instanța nu le-a dat o apreciere obiectivă și corectă.

În consecință, la examinarea cauzei nu s-a făcut o apreciere corectă a tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele și obiectiv, în coroborare cu declarațiile lui Crețu D. care s-a declarat nevinovat și detașat de ceia ce i se impută, și ale cărui declarații nu au fost combătute prin alte probe aduse de acuzare, consider că nu s-a constatat că acțiunile incriminate au fost săvârșite de către acesta, și prin urmare este necesar și oportun doar achitarea lui de săvârșirea acestei infracțiuni.

Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoare inculpatului.

Prin urmare probele prezentate de către procuror în susținerea învinuirii aduse lui Crețu D., nu au fost examinate complet și obiectiv, fiind verificate sub aspectul paternității, concludentei, utilității și veridicității, în conformitate cu prevederile art. 110 Cod de procedură penală, nu confirmă vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii incriminate.

Având în vedere faptul, că de către partea acuzării nu au fost prezentate probe plauzibile, utile, suficiente, pertinente și concludente, ce ar demonstra cu certitudine vinovăția lui Crețu D., prin urmare în acțiunile acestuia nu s-a demonstrat săvârșirea infracțiunii incriminate, fapt ce atrage necesitatea achitării acestuia.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2020, apelul declarat de avocatul Vasile Vîntu în numele inculpatului Crețu Dumitru a fost respins ca nefondat.

A fost admis apelul procurorului, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Crețu Dumitru a fost condamnat în baza art. 171 alin. (2), lit. b) Cod penal la 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

De la Crețu Dumitru s-a încasat în beneficiul statului suma de 1862 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Termenul de executare a pedepsei urmând a fi calculat din momentul reținerii inculpatului de către organele competente.

Instanța de apel a statuat că, a constatat că, inculpatul Crețu D. în seara unei zile din luna iulie 2014, data și ora nestabilită de organul de urmărire penală, aflându-se în apropierea gimnaziului din s. XXXXX, r-nul XXXXX, urmărind scopul satisfacerii necesității sexuale cu XXXXX XXXXX, despre care cunoștea cu certitudine că este minoră, fapt datorat discuțiilor purtate cu ea și cunoașterii anterioare a victimei, dându-și seama de acțiunile sale prejudiciabile, prevăzând urmările lor și dorindu-le în mod conștient, a ademenit-o pe minora XXXXX XXXXX, a.n. XXXXX, în spatele gimnaziului din sat, unde pentru atingerea scopului urmărit a aplicat față de ea constrângerea fizică, manifestată prin imobilizarea mâinilor și picioarelor, care au avut ca obiectiv înfrângerea împotrivirii fizice și rezistenței psihice a acesteia la raportul sexual, în același timp, profitând de superioritatea sa fizică, forțat a dezbrăcat-o de pantaloni și lenjeria de corp, după care contrar voinței minore XXXXX XXXXX, a întreținut cu ea un raport sexual.

Instanța de apel a reținut că inculpatul, fiind audiat în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond, nu a recunoscut vina, declarând că cu XXXXX XXXXX nu a avut nicun fel de relații. A a depus declarații împotriva lui, deoarece ea îl simpatiza și căuta vorbă cu dânsul, dar el o refuza.

În cadrul ședinței de judecată în instanța de apel inculpatul a susținut declarațiile date la faza urmăririi penale și în instanța de fond. A indicat că în luna iulie 2014 s-a întâlnit cu XXXXX XXXXX, seara, în s. XXXXX, s-au salutat și atât. Careva discuții cu ea nu a avut. Eram în relație de rudenie, nu cunoștea ce vârstă are, nu știa ce clasă este. Știa doar că învață la Chișinău și atât. Gabrielei îi plăcea de el, însă el o ignora, deoarece avea prietenă. Consideră că acesta este motivul pentru care îl învinovățește.

Deși vina în comiterea infracțiunii incriminate nu a recunoscut-o, vinovăția acestuia este pe deplin dovedită prin probele prezentate de către partea acuzării, printre care declarațiile părții vătămate și documentele cercetate în ședința de judecată, și anume:

- declarațiile părții vătămate minore XXXXX XXXXX născută la XXXXX, care a fost audiată în ședința de judecată în prezența reprezentantului legal și a pedagogului și a declarat că de mulți ani îl cunoaște pe Crețu D., sunt rude. Până la incident, cu Crețu D. erau în relații de prietenie. În acea seară, când a fost primul raport sexual, s-a întâlnit cu prietenii săi XXXXX, XXXXX, XXXXX și XXXXX (familia nu o știe). Venise singură în locul în care s-au întâlnit. Mai târziu s-a apropiat și Crețu D., deja se înnoptase afară. Nu ține minte dacă Crețu D. a venit singur sau cu cineva. Când toți au plecat acasă, ea o aștepta pe XXXXX, iar Crețu D. a luat-o în brațe. Despre cele întâmplate a povestit părinților săi peste un an de zile. Despre al doilea raport sexual nu a povestit nimănui. Despre incidentul din iarnă a povestit mamei sale când aceasta revenise acasă în concediu. A concretizat că era virgină când a avut loc primul raport sexual cu Crețu D. Până la caz nu s-a certat cu Crețu D.. A indicat că Crețu D. nu i-a propus să întrețină relații sexuale. Când i-a spus lui Crețu D. că nu dorește să întrețină relații sexuale, acesta a ținut-o de mâini apoi a împins-o. A mai adăugat că le-a spus părinților despre cele întâmplate peste un an pentru că îi era frică. Când a venit mama sa acasă, i-a spus că vor merge la control la medicul ginecolog. Atunci ea a decis să-i povestească despre cele întâmplate. După incident, Crețu D. i-a scris mesaje prin internet, ultimul i-a spus că vrea să vorbească cu dânsa, i-a reproșat că nu au despre ce discuta. Nu a povestit nimănui despre cele întâmplate pentru că se temea de Crețu D. A concretizat că în acea seară nu a avut posibilitate să fugă pentru că Crețu D. nu îi permitea; În cadrul ședinței de judecată

în instanța de apel partea vătămată XXXXX XXXXX a susținut declarațiile date la faza urmăririi penale și în instanța de fond. A indicat că atunci când a avut loc raportul sexual, Crețu D. știa că ea are vârsta de 12 ani. Ea a încercat să-l respingă, dar el a aplicat forța fizică asupra ei. Raportul sexual nu a fost benevol. El o ținea cu mâinile lui de corp, ea striga, dar el oricum o ținea cu forța. În acea seară, la momentul violului, nu era nimeni alături. După acel moment, adică după raportul sexual, a fost condusă acasă de un verișor al tatălui ei, pe care ea l-a văzut trecând pe drum și l-a rugat să o conducă acasă. A strigat atunci pentru că credea că o va auzi cineva, dar nu era nimeni prin preajmă. Era o rușine față de părinți să declare despre ambele episoade de viol, după un timp oarecare a discutat despre cele întâmplate cu părinții, după a vorbit cu avocatul și deja după aceea a declarat la poliție cele întâmplate. Nu i-a povestit nimic XXXXX despre cele întâmplate, a povestit familiei sale și deja s-a aflat totul. Al doilea episod a avut loc în iarna anului 2014-2015 lângă punctul medical, lângă școală. I-a povestit mamei despre cele întâmplate, deoarece mama ei a văzut schimbări la ea, i-a zis să se ducă la ginecolog și ea s-a speriat, iar în drum spre ginecolog i-a povestit despre cele întâmplate. De la locul faptei ea nu putea să plece, deoarece inculpatul o forța;

- declarațiile reprezentantului legal al părții vătămate minore XXXXX XXXXX, XXXXX XXXXX, care în ședința de judecată în instanța de fond a declarat că în luna mai-aprilie 2015, soția sa a vrut să o ducă pe fiica XXXXX XXXXX la un medic ginecolog. Atunci fiica XXXXX i-a spus că nu mai este virgină și că Crețu D. și-a bătut joc de dânsa. Peste 2-3 zile soția i-a spus ce s-a întâmplat cu fiica lor XXXXX. A întrebat-o pe XXXXX cine a făcut asta, i-a spus că Crețu D. Împreună cu soția și fiica XXXXX au mers din Chișinău la țară. Au mers acasă la Crețu D., acesta era la serviciu. Au discutat despre cele întâmplate cu părinții lui Crețu D., le-a spus că Dumitru a luat-o în brațe pe XXXXX și și-a bătut joc de dânsa. Tot atunci l-au telefonat pe Crețu D. și au vorbit cu dânsul. Tot atunci XXXXX a luat telefonul și l-a întrebat pe Crețu D. de ce nu recunoaște ceea ce s-a întâmplat. După au mers acasă la părinții lui și au fost la o zi de naștere în s. Sărăteni. A doua zi au fost și au depus plângere la poliție. Peste două zile, Crețu D. i-a scris Gabrielei și a întrebat-o de ce a depus plângere la poliție. XXXXX i-a spus pentru că el a dezvirginat-o, la ce Crețu D. i-a spus să nu încurce dezvirginatul cu violatul. L-a întrebat pe Crețu D. de ce a scris acele mesaje fiicei sale, la ce ultimul i-a spus că așa i-a fost vorba. Peste o săptămână s-au întors în Chișinău. Crețu D. a fost la dânsul la serviciu, au discutat. Crețu D. a spus că fiica sa XXXXX trebuie să-și schimbe declarațiile date la poliție. Peste încă o săptămână, Crețu D. a fost la dânsul acasă, în Chișinău, iarăși cu rugămintea ca XXXXX să-și schimbe declarațiile. Atunci Crețu D. nu a negat faptul că s-a întâmplat ceva între dânsul și XXXXX și dorea ca să-l ierte pentru a primi o pedeapsă mai blândă. Cu un an în urmă, s-au apropiat la dânsul la serviciu, Crețu D. cu părinții, l-au rugat ca să vorbească cu XXXXX ca să-și schimbe declarațiile, pentru că Crețu D. intenționează să plece peste hotare și nu dorește să aibă antecedente penale. Le-a spus că nu-l iartă. Mama lui Crețu D. i-a propus bani, el a refuzat categoric pentru că sunt rude. A stat de vorbă cu Crețu D. și cu fiica s-a a discutat, a încercat să afle adevărul, a întrebat-o dacă este sau nu vinovat Crețu D., poate nu este corect ceea ce spune. Atunci XXXXX a confirmat că totul este adevărat, i-a povestit că totul s-a întâmplat după școala din s. XXXXX. XXXXX i-a spus că Crețu D. a luat-o în brațe și a dus-o după școală și și-a bătut joc 15 de dânsa. XXXXX i-a mai spus că raportul sexual nu a fost benevol, ea a fost împotrivă, a strigat, a dat din mâini și picioare, dar nu a putut scăpa de Crețu D. XXXXX nu i-a povestit lui despre cele întâmplate

pentru că se temea. Soția sa în acea perioadă era plecată în Israel. L-a întrebat pe Crețu D. despre cele întâmplate, dar el nu a recunoscut vina. Nu știe la ce medic ginecolog sau la ce clinică ginecologică a vrut să meargă soția sa cu fiica XXXXX. Nu știe dacă s-au păstrat în cartela medicală careva mențiuni sau date despre vizita la medicul ginecologic. Când a văzut discuția dintre fiica sa și Crețu D. prin intermediul rețelei de socializare „Odnoklassniki.ru” s-a implicat și el în discuția lor. Fiica XXXXX i-a spus că în acea seară cu dânsa și cu Crețu D. mai era XXXXX, XXXXX, cât și alte persoane pe care ea nu le cunoaște. Discutând cu fiica sa, ultima ia comunicat că despre relația dintre dânsa și Crețu D. nu a povestit nimănui, mama este prima persoană care a aflat. Când Crețu D. a venit la dânsul la serviciu cu părinții și cu o mătușă XXXXX, l-a rugat să vorbească cu XXXXX ca aceasta să-și schimbe declarațiile și să spună că ea a fost de acord ca să întrețină relații sexuale și că ea își dorea să se întâlnească cu dânsul. Crețu D. nu recunoaște că a fost un viol, el a recunoscut că a fost un raport sexual benevol;

- declarațiile martorului XXXXX, care în ședința de judecată în instanța de fond a declarat că îl cunoaște și pe Crețu D. și pe XXXXX XXXXX, sunt consăteni. În vara anul 2015, era cu mai mulți prieteni la poarta casei sale. Era verișorul său XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXX și XXXXX. Afară încă nu era întuneric. Ea și XXXXX priveau un film la telefon, ceilalți se jucau cu mingea. În jurul orelor 20⁰⁰, a venit și Crețu D. cu motocicleta, cu dânsul era și XXXXX, mergeau în s. XXXXX. Ei s-au oprit, sau salutat, au stat puțin de vorbă cu XXXXX, apoi au plecat. A concretizat că de obicei, Crețu D. nu stătea cu dânsii pentru că el era mai mare. În acea seară el s-a oprit, s-a salutat, a stat aproximativ 2 minute, a vorbit cu XXXXX și a plecat. După ce Crețu D. a plecat, ea și XXXXX au privit mai departe filmul, iar ceilalți se jucau cu mingea. Nu poate spune nimic despre relația de prietenie dintre Crețu D. și XXXXX XXXXX, aceștia se salutau când se întâlneau prin sat. Ea locuiește lângă gimnaziul din s. XXXXX. A concretizat că în acea seară, Crețu D. s-a oprit cu motocicleta, s-a salutat și nu a dispărut nicăieri pentru o perioadă de timp. Acasă au plecat toți o dată. Nu departe de casa ei, peste trei case este clubul de noapte din sat, de la dânsa de acasă nu se vede ce se petrece la club. XXXXX XXXXX nu i-a povestit nimic despre caz. Nu-și amintește dacă în acea seară XXXXX XXXXX i-a cerut o cârpă pentru ca să-și curețe încălțăminte. Când Crețu D. s-a apropiat de dânsa și de XXXXX, era și XXXXX XXXXX. Până la caz nu a discutat cu XXXXX XXXXX despre faptul că ea îl simpatizează pe Crețu D., dar din auzite știa că XXXXX XXXXX îl simpatizează pe Crețu D. Într-o seară Crețu D. era cu motocicleta, îi plimba pe XXXXX, XXXXX, XXXXX, XXXXXa și XXXXX. Atunci XXXXX XXXXX l-a rugat pe Crețu D. să o plimbe și pe dânsa, Crețu D. a refuzat și i-a spus că trebuie să meargă acasă. În acea seară Crețu D. nu a plimbat-o cu motocicleta pe XXXXX XXXXX Ulterior, fiind în gimnaziu cu diriginta, se pregăteau de ultimul sunet, s-a apropiat de dânsa directoarea și i-a spus că o așteaptă un polițist. S-a apropiat unde i-a spus directoarea erau doi polițiști care au audiat-o fără a fi prezentă directoarea sau o altă persoană matură. Unul din polițiști scria, celălalt stătea. XXXXX XXXXX este cu 2 sau 3 ani mai mică ca dânsa. XXXXX XXXXX venea în sat la bunici pe timp de vară. Se întâlneau și se jucau împreună. În acea seară nu a văzut ca Crețu D. să o ia în brațe pe XXXXX XXXXX. Personal i-a văzut pe Crețu D. și XXXXX XXXXX în aceeași companie, de două ori în acea seară și în seara când se plimbau cu motocicleta. După ce a fost audiată de polițiști, nu a avut posibilitatea să citească declarațiile, atunci nici nu și-a dat seama că este audiată în calitate de martor și nici nu a știut că are calitatea de martor până nu a primit

acasă citație. Nu ține minte exact ce a răspuns la întrebările polițistului, au trecut patru ani de atunci. În acea seară Crețu D. și XXXXX XXXXX nu au rămas singuri. Nu-și amintește în cele mai mici detalii cele întâmplate în acea seara, dar ține minte cu certitudine că XXXXX XXXXX nu a cerut de la ea o cârpă pentru a se șterge de noroi. Cu XXXXX XXXXX nu erau prietene apropiate, ultima prietenia cu Aurelia și ține minte cu certitudine că XXXXX XXXXX nu i-a povestit ei despre faptul că a avut relații sexuale cu Crețu D. Nu-și amintește ce le-a spus polițiștilor când a fost audiată la școală, dar nu putea să declare ceia ce s-a dat citire în ședința de judecată. În ziua în care au fost polițiștii la școală, ea a fost audiată într-un cabinet în care era doar ea și polițiștii, alte persoane mature nu erau. Un polițist îi dădea întrebări și scria iar celălalt stătea într-o parte. După ce polițistul a scris declarațiile nu i le-a citit și nici ei nu i le-a dat ca să le citească. A fost interogată în luna mai 2015, era clasa a IX-a. Nu poate explica de ce declarațiile date de ea la urmărirea penală sunt datate cu 10 iunie 2015, deși declarațiile sunt semnate de dânsa. Când a dat declarații, mama sa nu era prezentă, crede că polițiștii mai întâi au fost acasă la mama sa, apoi au venit la școală. În subsolul foii ea a scris "1 de mine este citit", dar ține minte cu certitudine că nu a citit declarațiile, posibil a scris pentru că așa i-au spus polițiștii. A fost audiată o singură dată în cabinetul directorului gimnaziului, acasă nu a fost audiată. Declarațiile citite de către procuror în ședința de judecată nu corespund realității, ea a povestit doar ceea ce a văzut personal;

- raportul de expertiză medico-legală nr. XXXXX din 15.05.2015, care nu atestă leziuni corporale la partea vătămată minoră XXXXX XXXXX, însă în procesul examinării medico-legale ginecologice din 14 mai 2015 atestă: se determină o ruptură himenală veche;

- raportul de expertiză judiciară nr. XXXXX din 09.10.2019, potrivit căruia: la moment XXXXX XXXXX nu suferă de maladii psihice. Este capabilă să înțeleagă și să aprecieze corect situația în care a fost supusă raportului sexual forțat, cât și să depună declarații. Reieșind din particularitățile psihologice individuale, XXXXX XXXXX prezintă semne de sugestibilitate sporită. În cadrul examinării actuale nu s-a depistat tendința de a exagera cele percepute, tendința spre fantezie. Reieșind din particularitățile de vârstă, XXXXX XXXXX avea capacitatea redusă de a percepe semnificația acțiunilor cu caracter sexual, la care se pretinde că au fost comise față de ea (la momentul pretinselor acțiuni cu caracter sexual comise, expertizata avea vârsta de 12 ani). În perioada indicată și pe parcursul anchetei nu se determină careva suferințe psihice inclusiv tulburări de cunoștință. XXXXX XXXXX are nivelul dezvoltării intelectuale în corespundere cu norma perioadei de vârstă. În cadrul examinării actuale nu se constată date, care ar confirma faptul că expertizata a suportat traumă psihologică în urma acțiunilor cu caracter sexual, la care se pretinde că au fost comise față de ea;

Prin urmare, acțiunile inculpatului cuprind elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (2), lit. b) Cod penal - violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică și psihică a persoanei, cu bună știință asupra unui minor.

În acest sens, instanța de apel a reținut ca fiind pertinente și concludente declarațiile părții vătămate XXXXX XXXXX date la faza urmăririi penale în condițiile art. 110¹ Cod procedură penală, care a declarat că „îi comunica acestuia că nu dorește nimic, unde Crețu D. îi spunea ca să nu vorbească, să tacă. Ultimul a dezbrăcat-o de lenjeria intimă, unde ea a opus rezistență, însă acela continua. În scurt timp a pus-o jos pe pământ și s-a dezbrăcat și el de pantaloni, ținând-o de picioare cu mâinile, și ea iarăși opunea rezistență, și striga că nu dorește să întrețină relații sexuale. Ultimul s-a îmbrăcat

și i-a comunicat să nu spună despre cele întâmplate la nimeni”. Tot la faza urmăririi penale, în cadrul audierii suplimentare în condițiile art. 110¹ Cod procedură penală, partea vătămată XXXXX a declarat că „i-a spus că dorește să se ducă acasă, însă el nu i-a dat voie. A încercat să opună rezistență însă el o ținea de mâini și și-a pus picioarele peste picioarele ei. Apoi ea și-a eliberat mâina și l-a lovit. Apoi o ținea cu mâna și a început să o dezbrace de pantaloni. Ea a încercat să opună rezistență, iar el i-a spus că nu are rost, deoarece nu v-a reuși să scape. Crețu D. a pus-o jos pe spate și s-a culcat pe dânsa. O ținea de mâini”.

În cadrul ședinței de judecată în instanța de fond, la etapa cercetării judecătorești, acuzatorul de stat, apreciind declarațiile părții vătămate minore care au fost date citirii, a constatat că circumstanțele cauzei, impun ca minora XXXXX XXXXX să dea declarații în ședința de judecată cu referire la modul forțat sau benevol al raportului sexual, înaintând în acest sens un demers instanței de judecată prin care s-a solicitat audierea repetată a minorei cu referire doar la anumite circumstanțe.

Instanța de fond a admis demersul acuzatorului de stat, iar în cadrul audierii repetate nemijlocit în ședința de judecată, partea vătămată minoră XXXXX XXXXX a declarat direct că raportul sexual a avut loc cu aplicarea constrângerii fizice aplicată față de ea de către Crețu D., opunând rezistență și solicitându-i verbal s-o lase în pace.

Totodată, instanța de apel a reținut că partea vătămată XXXXX XXXXX a fost audiată și în cadrul ședinței de judecată în instanța de apel, ultima declarând faptul că ea a încercat să-l respinsă pe Crețu D., dar el a aplicat forța fizică asupra sa. Raportul sexual nu a fost benevol. El o ținea cu mâinile lui de corp, ea striga, dar el oricum o ținea cu forța.

În contextul dat, instanța de apel a apreciat că declarațiile părții vătămate XXXXX XXXXX constituie o probă directă, pertinentă, concludentă, utilă și veridică în vederea demonstrării culpabilității inculpatului Crețu D. în comiterea infracțiunii de viol, or, ultima pe tot parcursul desfășurării procesului penal a dat declarații sincere, consecvente și fără careva divergențe, prin care se atestă că raportul sexual nu a fost unul benevol, ci a fost comis prin constrângere fizică și psihică.

Tot în contextul aprecierii declarațiilor părții vătămate XXXXX XXXXX, instanța de apel a reținut că instanța de fond absolut eronat a apreciat declarațiile părții vătămate, or, prin conținutul acestora nu se confirmă faptul că raportul sexual a fost unul benevol.

Astfel, în partea descriptivă a sentinței nu este clar căror declarații instanța de fond le-a dat apreciere atunci când a constatat că raportul sexual a avut loc, însă acesta a fost benevol și nu unul forțat, or, aceste concluzii ale instanței de fond vin în contradicție cu declarațiile părții vătămate XXXXX XXXXX date atât la faza urmăririi penale, cât și nemijlocit în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond.

Declarațiile părții vătămate XXXXX XXXXX coroborează cu declarațiile martorului XXXXX care a indicat că XXXXX XXXXX le-a comunicat că Crețu D. și-a bătut joc de ea, iar ulterior Crețu D. a fost la dânsul la serviciu, au discutat. Crețu D. a spus că fiica sa XXXXX trebuie să-și schimbe declarațiile date la poliție. Peste încă o săptămână, Crețu D. a fost la dânsul acasă, în Chișinău, iarăși cu rugămintea ca XXXXX să-și schimbe declarațiile. Atunci Crețu D. nu a negat faptul că s-a întâmplat ceva între dânsul și XXXXX și dorea ca să-l ierte pentru a primi o pedeapsă mai blândă.

Declarațiile părții vătămate XXXXX XXXXX coroborează cu conținutul raportului de expertiză medico-legală nr. XXXXX din 15 mai 2015, prin care nu s-au

atestat leziuni corporale la partea vătămată minoră XXXXX XXXXX, însă în procesul examinării medico-legale ginecologice din 14 mai 2015 atestă: se determină o ruptură himenală veche.

La fel, instanța de apel a reținut și concluziile raportului de expertiză judiciară nr. XXXXX din 09.10.2019, potrivit căruia: la moment XXXXX XXXXX nu suferă de maladii psihice. Este capabilă să înțeleagă și să aprecieze corect situația în care a fost supusă raportului sexual forțat, cât și să depună declarații. Reieșind din particularitățile psihologice individuale, XXXXX XXXXX prezintă semne de sugestibilitate sporită. În cadrul examinării actuale nu s-a depistat tendința de a exagera cele percepute, tendința spre fantezie. Reieșind din particularitățile de vârstă, XXXXX XXXXX avea capacitatea redusă de a percepe semnificația acțiunilor cu caracter sexual, la care se pretinde că au fost comise față de ea (la momentul pretinselor acțiuni cu caracter sexual comise, expertizata avea vârsta de 12 ani). În perioada indicată și pe parcursul anchetei nu se determină careva suferințe psihice inclusiv tulburări de cunoștință. XXXXX XXXXX are nivelul dezvoltării intelectuale în corespundere cu norma perioadei de vârstă. În cadrul examinării actuale nu se constată date, care ar confirma faptul că expertizata a suportat traumă psihologică în urma acțiunilor cu caracter sexual, la care se pretinde că au fost comise față de ea.

Instanța de apel a apreciat declarațiile părții vătămate XXXXX XXXXX în coroborare cu declarațiile martorului XXXXX care a indicat că a văzut că atunci când XXXXX a mers la veceu, aceasta mergea greu de picioare. A întrebat-o ce s-a întâmplat, la ce XXXXX i-a spus că o dor picioarele de la bazin. Când a intrat în casă, a văzut cearșaful murdar de sânge, a întrebat-o pe XXXXX de unde sânge, XXXXX i-a spus că i-a curs sânge din nas. În acea zi XXXXX a plâns toată ziua, când a întrebat de ce, i-a spus că o doare capul.

Cu referire la aprecierea declarațiilor martorului XXXXX, se reține că în cadrul ședinței de judecată în instanța de apel, partea vătămată XXXXX XXXXX a indicat că nu a povestit nimic despre cele întâmplate XXXXX, respectiv, declarațiile acestui martor în mod indirect confirmă declarațiile părții vătămate, or, martorul a indicat că i-a văzut pe Crețu D. și XXXXX XXXXX în aceiași companie, de două ori în acea seară și în seara când se plimbau cu motocicletă.

În ceea ce privește declarațiile martorilor apărării XXXXX, XXXXX, XXXXX, care în esență au indicat că inculpatul Crețu D. nu poate să comite astfel de fapte, deoarece ultimul avea prietenă, instanța de apel le-a apreciat critic, or, declarațiile acestora nu au forța juridică probantă de a combate probele acuzatorului de stat, inclusiv să combată declarațiile părții vătămate XXXXX XXXXX, mai mult, martorii apărării sunt prieteni sau consăteni cu inculpatul, deci sunt persoane interesate de a da declarații în favoarea inculpatului.

Infrațiunea de viol este o infracțiune formală. Ea se consideră consumată din momentul începerii raportului sexual, adică din momentul introducerii depline sau parțiale a membrului viril în cavitatea vaginală. Tocmai acesta este momentul care marchează lezarea efectivă a inviolabilității sexuale și a libertății sexuale a victimei.

Violul se consideră consumat și în cazul în care membrul viril a fost introdus doar în vestibulul vaginului, dar din anumite cauze (ejacularea ante-portas, reacția de vaginism, acțiunile de rezistență reușite ale victimei, etc.) nu a fost introdus în profunzime.

În cadrul ședinței de judecată, instanța de apel ca urmare a cercetării judecătorești a constatat cert fapta comisă de inculpatul Crețu D. a avut loc în formulă consumată, în condițiile în care prin declarațiile părții vătămate XXXXX XXXXX apreciate în coroborare cu materialele probatorii administrate la materialele cauzei penale s-a confirmat că inculpatul a întreținut cu partea vătămată un raport sexual forțat.

În circumstanțele descrise supra, s-a stabilit că în acțiunile inculpatului Crețu D. se întregeste latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (2), lit. b) Cod penal în formă consumată și anume - violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângere fizică sau psihică a persoanei, cu bună știință asupra unui minor.

Latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (2), lit. b) Cod Penal al RM, se caracterizează, în primul rând, prin vinovăția sub formă de intenție directă. Motivele infracțiunii în cauză se exprimă în: năzuința de satisfacere a necesității sexuale, răzbunare, năzuința de a dezonora victima în fața altora; năzuința de a determina victima să se căsătorească cu făptuitorul, etc.

Instanța de apel a stabilit din materialele cauzei penale că inculpatul Crețu D. a acționat față de partea vătămată XXXXX XXXXX cu intenție directă, urmărind motivul satisfacerii poftelor sexuale, or, circumstanțele date rezultă nemijlocit din declarațiile părții vătămate XXXXX XXXXX, care nu a consimțit asupra raportului sexual, exprimându-și dezacordul în privința producerii acestui raport.

Totodată, instanța de apel a reținut că în cadrul cercetării judecătorești și-a găsit confirmare circumstanța agravantă prevăzută de lit. b), alin. (2) art. 171 Cod Penal „săvârșit cu bună-știință asupra unui minor”, în acest sens fiind relevante declarațiile părții vătămate XXXXX XXXXX care a declarat că inculpatul cunoștea despre faptul că dânsa avea vârsta de 12 ani.

În confirmare cu art. 326 alin. (1) Cod procedură penală, procurorul care participă la judecarea cauzei penale în primă instanță și în instanța de apel este în drept să modifice, prin ordonanță, învinuirea adusă inculpatului în cadrul urmăririi penale în sensul agravării ei dacă probele cercetate în ședința de judecată dovedesc incontestabil că inculpatul a săvârșit o infracțiune mai gravă decât cea incriminată anterior, aducând la cunoștință inculpatului, apărătorului lui și, după caz, reprezentantului legal al inculpatului noua învinuire. În asemenea situație, instanța, la cererea inculpatului și a apărătorului lui, acordă termen necesar pentru pregătirea apărării de noua învinuire, după ce judecarea cauzei continuă.

În contextul modificării acuzației în ședința de judecată în sensul agravării ei, instanța de apel apreciază că actul procedural de modificare a învinuirii (ordonanța din 20.03.2019) a constituit o garanție în vederea exercitării dreptului la apărare al inculpatului, or, odată cu prezentarea acesteia în instanța de judecată, inculpatul a avut posibilitatea să cunoască în întregime acuzațiile ce i se aduc, inclusiv încadrarea juridică concretă și probele care stau la baza acesteia, astfel având posibilitatea reală, în cunoștință de cauză să facă declarații suplimentare și să propună noi probe.

La individualizarea pedepsei inculpatului, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că infracțiunea prevăzută de art. 171 alin. (2), lit. b) Cod penal săvârșită de inculpat se califică ca fiind „gravă” și pentru săvârșirea căreia legea prevede în calitate de pedeapsă sancțiunea sub formă de închisoare de la 5 la 12 ani, că nu au fost reținute careva circumstanțe atenuante sau agravante, la locul de trai se caracterizează pozitiv, la evidența medicului narcolog sau psihiatru nu se află, anterior nu a fost judecat.

În acest sens, instanța de apel ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea penală, astfel reținând faptul că inculpatul a comis o infracțiune gravă, anterior nu a fost judecat, careva circumstanțe atenuante sau agravante nu au fost stabilite va aplica inculpatului pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (2), lit. b) Cod penal pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 5 cinci ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu art. 61 alin. (2) Cod penal, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

La caz, scopul pedepsei penale privind restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât și din partea altor persoane poate fi realizat doar prin executarea reală a pedepsei sub formă de închisoare de către inculpatul Crețu D., așa cum în cadrul cercetării judecătorești nu au fost stabilite careva împrejurări care raportat la comportamentul inculpatului până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a acestuia în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, atitudinea acestuia față de fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei să denote faptul că corectarea inculpatului este posibilă fără executarea reală a pedepsei sub formă de închisoare

Totodată, apelul declarat de avocatul V. Vîntu este nefondat or, în cadrul cercetării judecătorești, instanța de apel a constatat cu certitudine că vina inculpatului Crețu D. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (2), lit. b) Cod penal în baza cumulului de probe administrate la materialele cauzei penale și care au fost apreciate supra, și anume prin declarațiile părții vătămate, declarațiile martorilor și probele scrise, care coroborează între ele și demonstrează incontestabil vina inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Instanța de apel v-a respinge și argumentele părții apărării în partea că în ordonanța de modificare a învinuirii înaintată lui Crețu D. în sensul agravării ei, ultimului nu i se incriminează episodul din iarna anilor 2014 - 2015 din apropierea punctului medical, or, instanța de judecată a examinat cauza penală în limitele învinuirii noi în conformitate cu art. 325 Cod procedură penală, cu cercetarea probelor care dovedesc incontestabil învinuirea înaintată.

Argumentele avocatului V. Vîntu potrivit căruia, învinuirea se bazează pe probele administrate pe parcursul urmăririi penale cu abateri de la Codul de procedură penală, sunt la fel nefondate, or, partea vătămată XXXXX XXXXX, la faza urmăririi penale a fost audiată în conformitate cu prevederile art. 110¹ Cod procedură penală, iar în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond, aceasta a fost audiată cu participarea reprezentantului legal al părții vătămate XXXXX XXXXX și a pedagogului Patranciuc T., fapt confirmat prin procesul-verbal de audiere a părții vătămate XXXXX XXXXX

La fel, instanța de apel a reținut că martorul XXXXX, născută la 11.03.2000, a fost audiată în cadrul ședinței de judecată cu respectarea prevederilor Codului de procedură penală, astfel la ședința de judecată fiind prezenta, or, ultima la data audierii - 28.09.2018, avea împlinită vârsta de 18 ani.

Instanța de apel a respins și argumentele avocatului V. Vîntu referitor la faptul că învinuirea lui Crețu D. se bazează pe declarațiile părții vătămate minore XXXXX XXXXX, care se contrazic între ele, dar cărora instanța nu le-a dat o apreciere obiectivă

și corectă, or, în cadrul cercetării judecătorești, instanța de apel a stabilit că declarațiile părții vătămate XXXXX XXXXX constituie o probă directă, pertinentă, concludentă, utilă și veridică în vederea demonstrării culpabilității inculpatului Crețu D. în comiterea infracțiunii de viol, or, ultima pe tot parcursul desfășurării procesului penal a dat declarații sincere, consecvente și fără careva divergențe, prin care se atestă că raportul sexual nu a fost unul benevol, ci a fost comis prin constrângere fizică și psihică. Mai mult ca atât, declarațiile părții vătămate XXXXX XXXXX au fost apreciate din punct de vedere al coroborării cu celelalte probe administrate la dosar, dintre care declarațiile reprezentantului legal XXXXX XXXXX, declarațiile martorilor XXXXX, XXXXX, precum și probele scrise raportul de expertiză medico-legală nr. XXXXX din 15 mai 2015 și raportul de expertiză judiciară nr. XXXXX din 09.10.2019.

În ceea ce privește argumentele părții apărării precum că fiind audiat la faza urmăririi penale, XXXXX a declarat că XXXXX XXXXX i-a comunicat că în acea seară după școală a întreținut relații sexuale la inițiativa ei cu cet. Crețu D., totodată, XXXXX XXXXX a întreținut raport sexual cu mai mulți băieți, fapt despre care îi povestea a doua zi despre faptul cum a avut raport sexual, instanța de apel nu a reținut declarațiile martorului XXXXX date la faza urmăririi penale, or, ultima în ședința de judecată nu a susținut cele declarate la faza urmăririi penale, indicând că nu a spus așa ceva, nu i s-a citit procesul-verbal, fiind sigură la audieri.

Totodată, instanța de apel a notat că declarațiile martorului XXXXX date la faza urmăririi penale se combat prin declarațiile părții vătămate XXXXX XXXXX care în cadrul ședinței de judecată în instanța de apel a indicat că nu i-a povestit nimic XXXXX, după un an de zile a povestit familiei sale despre cele întâmplate și deja s-a aflat totul.

În contextul circumstanțelor menționate, instanța de apel a constatat că vinovăția inculpatului Crețu D. în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 171 alin. (2), lit. b) Cod penal a fost pe deplin dovedită prin probele administrate la cauza penală, care au fost cercetate în instanța de fond și cercetate și verificate în instanța de apel, din care motive va dispune casarea integrală a sentinței instanței de fond, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță de condamnare a inculpatului în baza art. 171 alin. (2), lit. b) Cod penal, iar în temeiul art. 415 alin. (1), pct. 1), lit. c) Cod procedură penală, instanța de apel a respins ca fiind nefondat apelul declarat de avocatul V. Vîntu în interesele inculpatului Crețu D. împotriva sentinței.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, solicitând casarea deciziei menționate, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, sau să fie achitat pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Recurentul a invocat că, instanțele de judecată insuficient au analizat probele prezentate de către partea acuzării.

Așadar, la 30.12.2015, la finele urmăririi penale, i-a fost incriminată infracțiunea prevăzută de art. 174 alin. (1) Cod penal - raportul sexual altul de cat violul comis asupra unei persoane despre care stia cu certitudine ca nu a împlinit versta de 16 ani, în una din zilele lui iulie 2014 și din iarna anilor 2014-2015.

Apoi la 20.03.2019 acuzatorul de stat a emis ordonanța de modificare a învinuirii în sensul agravării ei, prin urmare i-a fost incriminată infracțiunea prevăzută de art. 171 alin. (2) lit. b) Cod penal, pe semnele - violul, adică raportul sexual săvârșit prin constrângerea fizică și psihică a persoanei, cu bună-știință asupra unui minor, pe epizodul din una din zilele lui iulie 2014.

Dar, în această ordonanță lui Cretu D. nu i se incriminează epizodul din iarna anilor 2014 - 2015 din apropierea punctului medical.

Prin urmare, acuzatorul de stat infirma declarațiile părții vătămate minore XXXXX XXXXX de comitere de către Cretu D. a infracțiunii în iarna 2014 - 2015, într-o zi nestabilită de organul de urmărire penală, aflându-se lângă punctul medical din s. Tirzeni, r-nul Orhei.

Instanța nu a luat în considerație ca învinuirea se bazează pe probele administrate pe parcursul urmăririi penale cu abateri de la Codul de procedura penală.

Prima audiere a pătimatei minore XXXXX XXXXX a avut loc la 14.05.2015 în prezența reprezentantului legal al pătimatei minore XXXXX XXXXX și a avocatului ei, ca numai la 25.08.2015 și 21.12.2015 ea să fie audiată conform prevederilor art.109 al.5 110¹, 111 Cod de procedura penală.

La fel, cu abateri de la Codul de procedura penală a fost audiat și martorul minor XXXXX, care a declarat instanței ca a fost audiată pe 10.07.2015 în biroul directorului liceului, și nu la domiciliu, cum este indicat în procesul-verbal din lipsa părintelui și a pedagogului.

Sentința de învinuire a lui Cretu D. se bazează pe declarațiile părții vătămate minore XXXXX XXXXX, care se contrazic între ele, dar cărora instanța nu le-a dat o apreciere obiectivă și corectă.

La examinarea cauzei nu s-a făcut o apreciere corectă a tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele și obiectiv, în corobare cu declarațiile lui Cretu D. care s-a declarat nevinovat și detașat de ceea ce i se impută, și ale cărui declarații nu au fost combătute prin alte probe aduse de acuzare, astfel nu s-a constatat că acțiunile incriminate au fost săvârșite de către acesta, și prin urmare este necesar și oportun doar achitarea lui de săvârșirea acestei infracțiuni.

Prin urmare, probele prezentate de către procuror nu au fost examinate complet și obiectiv, și nu confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Având în vedere că nu au fost prezentate probe plauzibile, ce ar demonstra cu certitudine vinovăția lui Cretu D., în acțiunile acestuia nu s-a demonstrat săvârșirea infracțiunii incriminate, fapt ce atrage necesitatea achitării lui. Motive suplimentare referitor la decizia instanței de apel urmează a fi enunțate după luare de cunoștință cu conținutul deciziei.

În drept, recursul este întemeiat pe *art. 427 CPP*.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursul inculpatului, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat niciun temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind

omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nu întrunește condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeieri neargumentate legal de recurent.

Ori, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 8) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu sunt întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul declarat, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se reține că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate XXXXX XXXXX, a reprezentantului legal al părții vătămate minore XXXXX XXXXX, martorilor XXXXX și XXXXX, raportul de expertiză medico-legală nr. XXXXX din 15.05.2015, raportul de expertiză judiciară nr. XXXXX din 09.10.2019, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel indicând motivele pentru care a respins dovezile și versiunile apărării, probele administrate pe caz demonstrând clar și cert prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii prevăzute la art. 171 alin. (2) lit. b) Cod penal.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Totodată, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea, este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal

Mai mult, motivele invocate în recursul nominalizat au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4. - 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că în acțiunile inculpatului sunt întrunite elementele infracțiunii, și că recursul de pe rol este vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Crețu Dumitru XXXXX, împotriva deciziei Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău din 19 februarie 2020, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 04 septembrie 2020.

Președinte
Judecători

Iurie Diaconu
Liliana Catan
Ion Guzun